

ла въ Виттембергъ. Много ученици и лѣкари напуснѣли градъ-тъ и ся разбѣгали по разны мѣста; но Лутеръ не бѣгаль. “Не знаѣж,” писалъ той на единъ свой пріятель въ Ерфуртъ, “да ли чума-та ще мя остави да довършѣ прѣводъ-тъ на Посланиѣ-то до Галатяны-тъ. Тя бърже и внезапно напада, покосява, и за-влича мнозина, особенно отъ по-млады-тъ; но дѣ да побѣгнѣж? Надѣѣж ся че свѣтъ-тъ нѣма да ся свѣрши, ако братъ Мартинъ загыне. Щомъ чума-та ся распространи, азъ ще испратѣж братія-та отъ градъ-тъ навънъ, но азъ ще си останѣ тука : послушаниѣ-то не мя допуска да излѣзѣж отъ туй мѣсто, додѣ не мя повыка Онзи Който мя е пратилъ тука. Но да не речешъ че отъ смъртъ не ся боѣж (защото азъ не съмъ апостоль Павелъ, но неговъ тълкователь); надѣѣж ся, обаче, на Бога че ще мя избави отъ да ся страху-вамъ отъ неѣж.” Лутеръ показвалъ подоб-нѣ смѣлость и къмъ голѣмцы-тъ на свѣ-тъ-тъ. Електоръ Фридрихъ пожелалъ да отстѣпи единъ цѣлѣ епархіѣж на одного, кой-то былъ събралъ много мощи отъ святыи за церквѣ-тъ му. Лутеръ писалъ на Спалатина, че не одобрява намѣреніѣ-то на господарь-тъ му. “Има много работы”, казалъ той, “кои-то сѣж угодны на вашъ-тъ Князь, но Богу